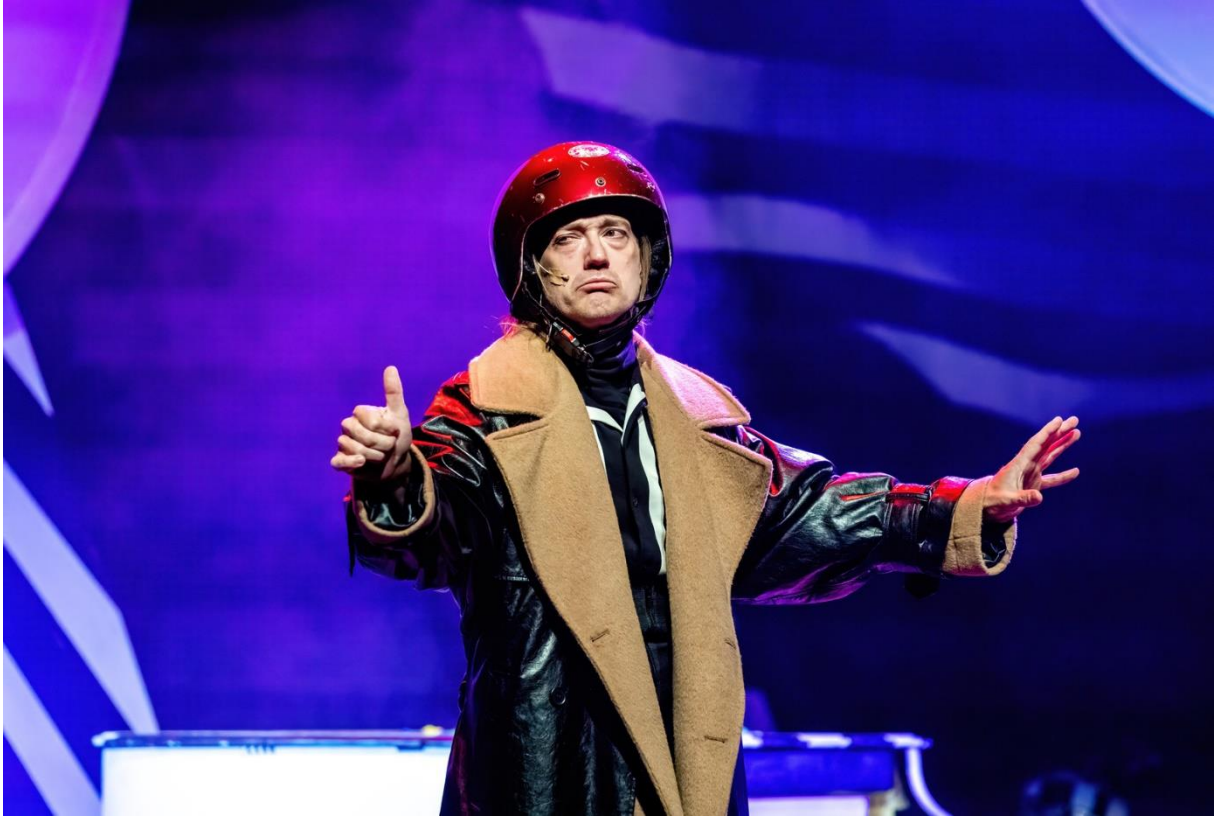

Recensie Algemeen Dagblad ★★★★★ Brothers

Ook van het milieuprobleem maken de Ashton Brothers fraai theater

BEELD JAAP REEDIJK

De Ashton Brothers en maatschappelijk engagement: het lijkt een vreemde combinatie. Toch werkt hij best, omdat de zware thematiek het in Brothers nooit wint van de verbeelding.

Zeven jaar na de première van *Enfants terribles* hebben de Ashton Brothers weer een echt nieuwe show. Pim Muda (45), **Joost Spijkers** (46) en Friso van Vemde Oudejans (50) komen op in stilte. Ze tasten af, knuffelen en bespelen dan elkaars instrumenten. De symboliek is duidelijk: deze mannen vormen een onafscheidelijke drie-eenheid.

Wie de Ashton Brothers waardeert, krijgt waar hij voor komt. Een overdadig decor, acrobatiek, muziek, humor en donkere romantiek. Die ingrediënten zijn niet nieuw, de manier waarop ze gepresenteerd worden ook niet per se, maar de meeste scènes voelen toch fris aan.

Dat heeft misschien deels met de inhoud te maken. *Brothers* bevat veel meer verwijzingen naar de wereld buiten het theater dan hun vroegere werk. En dan met name naar het milieu. Dat begint al wanneer ze met zijn zessen op een krappe piano staan. Wie na afloop terug redeneert, ziet daar de overbevolkte aarde in.

BEELD JAAP REEDIJK

Een dagje ouder

Met zijn zessen? Inderdaad. De drie kernleden van de Ashton Brothers worden een dagje ouder en werken de laatste jaren vaak samen met andere artiesten. Het gaat in deze voorstelling om Timo Bakker, [Guylleume Wibowo](#) en Niek Takens.

Die laatste twee haalden als het duo Niek en Guy eerder dit jaar de finale van het [Amsterdams Kleinkunst Festival](#). Goochelen is hun specialiteit, maar ze lijken ook ingehuurd vanwege hun jonge botten. De spectaculairste strapatsen komen voor hun rekening.

Wibowo heeft bovendien twee mooie nummers met Spijkers, die vroeger krankzinnige Russische dansjes deed waar zijn knieën hem vermoedelijk niet dankbaar voor zijn. Wibowo nam dat stokje over. Dat was al het geval in de [herneming van A medicine show](#), maar nu staat Spijkers naast hem als de oude ster die nog wel wil, maar niet meer kan. Zo geven ze het klimmen der jaren een geestige plek.

Plastic soep

Het is best wennen om in veel scènes van de Ashton Brothers een verwijzing naar maatschappelijke problemen terug te zien. De plastic soep komt langs, net als de wrede behandeling van dieren en zelfs oorlog, verpakt in kolderieke slapstick.

Omdat de beelden vaak zo betoverend zijn, en ze er geen woorden aan besteden, stoort het na de aanvankelijke verbazing echter nauwelijks. De verwondering staat nog steeds voorop.

Net als in *Enfants terribles* gebruiken de mannen blacklight voor de finale, waardoor objecten over het verduisterde toneel lijken te zweven. Ze hebben er wel een flinke schep bij gedaan. Zonder te veel te verklappen, kunnen we zeggen dat de zwaartekracht volledig uit de zaal verdwijnt. Het is één van de meest indrukwekkende nummers die de Ashton Brothers ooit hebben gemaakt.